

LYNN PAINTER

ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ
ΤΩΝ NEW YORK TIMES

ΚΑΛΥΤΕΡΑ

ΚΙ ΑΠΟ

ΤΙΣ

ΤΑΙΝΙΕΣ

ΚΛΕΙΔΑΡΙΣΜΟΙ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

«Είμαι απλώς ένα κορίτσι, που στέκεται μπροστά σε ένα αγόρι και του ζητάει να την αγαπήσει».

–*Notting Hill*

Η μητέρα μου μου έμαθε τον χρυσό κανόνα των σχέσεων προτού καν φτάσω στη δευτέρα δημοτικού.

Στην ώριμη ηλικία των επτά ετών, είχα μπει κρυφά στο δωμάτιό της μετά από έναν εφιάλτη. (Ένας γρύλος σε μέγεθος σπιτιού μπορεί να μην ακούγεται τόσο τρομακτικός, αλλά όταν μιλάει με φωνή ρομπότ και ξέρει το μεσαίο σου όνομα, είναι). Η μικρή τηλεόραση πάνω στη σιφονιέρα έπαιζε *Το Ημερολόγιο της Μπρίτζετ Τζόουνς*, και είχα δει ένα μεγάλο μέρος της ταινίας μέχρι να πάρει χαμπάρι η μητέρα μου ότι βρισκόμουν στα πόδια του κρεβατιού της. Τότε πια, ήταν πολύ αργά για να με σώσει από το όχι ακριβώς κατάλληλο για πρωτάκια περιεχόμενο της ταινίας, οπότε κουλουριάστηκε δίπλα μου και παρακολουθήσαμε μαζί το αίσιο τέλος.

Όμως το επτάχρονο μυαλό μου απλούστατα δεν το έπιανε. Γιατί η Μπρίτζετ να εγκαταλείψει τον πιο ωραίο –τον γοητευτικό– για τον τύπο που ήταν η ενσάρκωση ενός τεράστιου χασμουρητού; Πώς στο καλό έβγαζε νόημα αυτό;

Ω, ναι – δεν είχα πάσει καθόλου το νόημα της ταινίας και είχα ερωτευτεί παράφορα τον Δον Ζουάν. Και ακόμα και σήμερα, ακούω τη φωνή της μαμάς μου και μυρίζω τη βανίλια

στο άρωμά της καθώς έπαιζε με τα μαλλιά μου και μου εξηγούσε.

«Με τη γοητεία και το μυστήριο δεν θα φτάσεις πολύ μακριά, Λίμπι Λου. Αυτά τα πράγματα πάντα ξεθωριάζουν, και γι' αυτό δεν επιλέγουμε ποτέ, μα ποτέ, το κακό αγόρι».

Μέσα στα χρόνια, μοιραστήκαμε εκατοντάδες παρόμοιες στιγμές, εξερευνώντας μαζί τη ζωή μέσα από ρομαντικές ταινίες. Ήταν η *φάση* μας. Τρώγαμε σνακ, ξαπλώναμε στα μαξιλάρια και παρακολουθούσαμε μετά μανίας ταινίες με ευτυχημένο τέλος, γεμάτες φιλιά, όπως άλλοι άνθρωποι παρακολουθούσαν ριάλιτι της κακιάς ώρας.

Τώρα που το σκέφτομαι, αυτό είναι μάλλον ο λόγος που περίμενα να ζήσω την τέλεια ερωτική ιστορία από τότε που μπορούσα να συλλαβίσω τη λέξη «έρωτας».

Και όταν πέθανε η μητέρα μου, μου κληροδότησε την ακλόνητη πίστη της στο «έζησαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα». Η κληρονομιά μου ήταν η γνώση ότι ο έρωτας πλανιέται πάντα στον αέρα, είναι πάντα πιθανός και πάντα αξίζει τον κόπο.

Ο κύριος Τέλειος –η καλή, αξιόπιστη εκδοχή του– ίσως να με περίμενε στην επόμενη γωνία.

Και γι' αυτό ήμουν πάντα σε ετοιμότητα.

Ήταν απλώς θέμα χρόνου να συμβεί τελικά και σε μένα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΑ

«Κανείς δεν βρίσκει την αδερφή ψυχή του όταν είναι δέκα χρονών.
Δηλαδή, δεν έχει και πολλή πλάκα αυτό, ε;»

–Ο γάμος είναι της μόδας

Η μέρα ξεκίνησε όπως κάθε συνηθισμένη μέρα.

Ο κύριος ΜακΑνώματος άφησε μια τριχόμπαλα στην παντόφλα μου, έκαψα τον λοβό του αυτιού μου με την πρέσα των μαλλιών και, όταν άνοιξα την πόρτα για να φύγω για το σχολείο, έπιασα στα πράσα τον άσπονδο εχθρό της διπλανής πόρτας ξαπλωμένο πολύ ύποπτα στο καπό του αυτοκινήτου μου.

«Έι!» Ανέβασα τα γυαλιά ηλίου, έκλεισα την εξώπορτα πίσω μου και πήγα κατευθείαν προς το μέρος του, προσέχοντας να μη γδαρθούν τα καινούρια μου φλοράλ φλατ παπούτσια καθώς έτρεχα. Κυριολεκτικά, κατά πάνω του. «Φύγε από το αυτοκίνητό μου».

Ο Γουές κατέβηκε με έναν πήδο και σήκωσε τα χέρια του ψηλά παίρνοντας τη γνωστή πόζα τύπου *είμαι αθώος*, παρόλο που το πονηρό του χαμόγελο τον έκανε να φαίνεται εντελώς ένοχος. Εξάλλου, τον ήξερα από το νηπιαγωγείο· αυτός ο τύπος δεν είχε υπάρξει αθώος ούτε μία μέρα στη ζωή του.

«Τι έχεις στο χέρι σου;»

«Τίποτα». Έβαλε το χέρι πίσω από την πλάτη του. Παρόλο που είχε ψηλώσει και είχε γίνει άντρας, και κάπως σέξι, από τότε που ήμασταν στο δημοτικό, ο Γουές ήταν ακόμα το

ίδιο ανώριμο αγόρι που είχε κάψει την τριανταφυλλιά της μαμάς μου «κατά λάθος» με μια κροτίδα.

«Πόσο παρανοϊκή είσαι», είπε.

Σταμάτησα μπροστά του και τον κοίταξα δύσπιστα. Ο Γουές είχε το κλασικό πρόσωπο του κωλόπαιδου, από αυτά τα πρόσωπα όπου τα σκούρα μάτια του –που περιβάλλονταν από πυκνές βλεφαρίδες μήκους ενός χιλιομέτρου, επειδή η ζωή είναι άδικη– τα έλεγαν όλα, ακόμη και όταν τα χείλη του δεν έλεγαν τίποτα.

Ένα υψωμένο φρύδι μού έλεγε πόσο γελοία με έβρισκε. Από τις πολλές όχι και τόσο ευχάριστες συναντήσεις μας, ήξερα πως, όταν μισόκλεινε τα μάτια του, σήμαινε ότι με έκοβε και ότι επρόκειτο να τα πούμε ένα χεράκι για την πιο πρόσφατη ενόχληση που μου είχε προκαλέσει. Και όταν το βλέμμα του ήταν λαμπερό όπως τώρα, που τα καστανά του μάτια κυριολεκτικά άστραφταν, όλο πονηριά, ήξερα ότι την είχα πατήσει. Γιατί ο σκανταλιάρης Γουές πάντα κέρδιζε.

Τον σκούνησα στο στήθος. «Τι έκανες στο αυτοκίνητό μου;»

«Δεν έκανα τίποτα στο αυτοκίνητό σου, αυτό καθαυτό».

«Αυτό καθαυτό;»

«Όπα. Ήρεμα με τις βρισιές, Μπαξμπάουμ».

Τον κοίταξα απαυδισμένη, πράγμα που τον έκανε να χαμογελάσει διαβολικά πριν πει: «Ωραία περάσαμε, και πολύ ωραία και τα παπουτσάκια της γιαγιάς σου, παρεμπιπτόντως, αλλά πρέπει να φύγω».

«Γουές...»

Γύρισε και απομακρύνθηκε σαν να μην είχα πει τίποτα. Απλούστατα... πήγε προς το σπίτι του με αυτό το χαλαρό, όλο αυτοπεποίθηση στιλ του. Όταν έφτασε στην είσοδο, άνοιξε την πόρτα και μου φώναξε πάνω από τον ώμο του: «Καλή σου μέρα, Λιζ!»

Λοιπόν, αυτό με τίποτα δεν ήταν καλό.

Επειδή δεν υπήρχε περίπτωση να ήθελε όντως να περάσω μια καλή μέρα. Έριξα μια ματιά στο αυτοκίνητό μου, και φοβόμουν ακόμα και να ανοίξω την πόρτα.

Βλέπετε, ο Γουές Μπένετ κι εγώ ήμασταν αντίπαλοι σε έναν ακήρυχτο, ολοκληρωτικό πόλεμο για τη μία και μοναδική διαθέσιμη θέση στάθμευσης στη δικιά μας πλευρά του δρόμου. Συνήθως κέρδιζε εκείνος, αλλά μόνο επειδή έπαιζε εντελώς βρόμικα. Τον διασκέδαζε να κρατάει τη θέση για τον εαυτό του, αφήνοντας εκεί πράγματα που εγώ δεν ήμουν αρκετά δυνατή για να μετακινήσω. Ένα σιδερένιο τραπέζι, έναν κινητήρα φορτηγού, τεράστιες ρόδες φορτηγού. Το πάσατε.

(Παρόλο που τα καμώματά του είχαν τραβήξει την προσοχή της σελίδας της γειτονιάς στο Facebook –ο μπαμπάς μου ήταν μέλος της ομάδας– και όλες οι παλιοκουτσομπόλες έσταζαν φαρμάκι στα πληκτρολόγιά τους για το πώς αμαύρωνε την εικόνα της γειτονιάς, κανένας δεν του είχε πει ποτέ τίποτα ούτε τον είχε κάνει να σταματήσει. Πώς ήταν δίκαιο αυτό;)

Όμως εγώ ήμουν εκείνη που είχε καβαλήσει το κύμα της νίκης για μία φορά, γιατί χθες είχα τη φαινή ιδέα να τηλεφωνήσω στον δήμο, αφού ο Γουές είχε αποφασίσει να αφήσει το αυτοκίνητό του στη θέση για τρεις συνεχόμενες ημέρες. Η Ομάχα είχε μια διάταξη που δεν επέτρεπε πάνω από είκοσι τέσσερις ώρες συνεχόμενης στάθμευσης, οπότε ο καλός μας ο Γουέσλι είχε φάει μια ωραιότατη κλήση για παράνομο παρκάρισμα.

Δεν θα πω ψέματα, χόρεψα λίγο στην κουζίνα μου από χαρά όταν είδα τον αστυνομικό να χώνει την κλήση κάτω από τον υαλοκαθαριστήρα του Γουές.

Έλεγχξα και τα τέσσερα λάστιχα πριν μπω στο αυτοκίνητό μου και δέσω τη ζώνη ασφαλείας μου. Άκουσα τον Γουές να γελάει και, όταν έσκυψα να τον κοιτάξω από το παράθυρο του συνοδηγού, η μπροστινή του πόρτα έκλεισε με πάταγο.

Τότε είδα τι του φαινόταν τόσο αστείο.

Η κλήση ήταν τώρα στο *δικό μου* αυτοκίνητο, κολλημένη στο κέντρο του παρμπρίζ με διάφανη ταινία συσκευασίας μέσα από την οποία ήταν αδύνατο να δεις το οτιδήποτε. Αλλεπάλληλες στρώσεις κολλητικής ταινίας επαγγελματικού τύπου.

Βγήκα από το αυτοκίνητο και προσπάθησα να ξεκολλήσω μια γωνία με το νύχι μου, αλλά όλες οι άκρες είχαν πιεστεί μέχρι να γίνουν ένα με το τζάμι.

Τι μαλάκας.

Όταν επιτέλους έφτασα στο σχολείο, αφού είχα ξύσει το παρμπρίζ μου με ξυράφι και είχα κάνει ένα σωρό βαθιές αναπνοές για να ανακτήσω το ζεν μου, μπήκα στο κτίριο με το σάουντρακ από το *Ημερολόγιο της Μπρίτζετ Τζόουνς* να παίζει στα ακουστικά μου. Είχα δει την ταινία το προηγούμενο βράδυ –για χιλιοστή φορά στη ζωή μου–, αλλά αυτή τη φορά το σάουντρακ μου μίλησε. Όταν ο Μαρκ Ντάρσι λέει *Εννοείται πως φιλάει έτσι* ενώ φιλάει την Μπρίτζετ, ανατριχιάζεις, φυσικά, αλλά δεν θα ήταν *τόσο Θεούλη μου, ναι, ανατριχίλες*, αν δεν έπαιζε από πίσω το *Someone Like You* του Van Morrison.

Ναι – είμαι τρελαμένη με τα σάουντρακ των ταινιών.

Αυτό το τραγούδι έπαιζε καθώς περνούσα μέσα από το πλήθος των μαθητών που είχαν κατακλύσει τους διαδρόμους. Αυτό που μου άρεσε περισσότερο στη μουσική –όταν την έπαιζες αρκετά δυνατά με καλά ακουστικά (και είχα τα *καλύτερα*)– ήταν ότι στρογγύλευε κάπως τις γωνίες του κόσμου. Η φωνή του Van Morrison έκανε το κολύμπι κόντρα στο ρεύμα στον πολυσύχναστο διάδρομο να μοιάζει με σκηνή από ταινία, σε αντίθεση με το πόσο σπαστικό ήταν στην πραγματικότητα.

Κατευθύνθηκα προς τις τουαλέτες του δεύτερου ορόφου, όπου συναντούσα κάθε πρωί την Τζόσελιν. Η καλύτερή μου φίλη μονίμως παρακοιμόταν, οπότε σπάνια υπήρχε μέρα που δεν προσπαθούσε να βάλει τα μάτια της πριν χτυπήσει το κουδούνι.

«Λιζ, το *λατρεύω* αυτό το φόρεμα». Η Τζος μου έριξε ένα λοξό βλέμμα ενώ διόρθωνε το αϊλάινερ με μια μπατονέτα καθώς μπήκα στο μπάνιο. Έβγαλε μια μάσκα και άρχισε να την περνάει στις βλεφαρίδες της. «Τα λουλούδια είναι τόσο του στιλ σου».

«Ευχαριστώ!» Πήγα στον καθρέφτη και έκανα μια στροφή για να βεβαιωθώ ότι το βίντατζ φόρεμα σε γραμμή Α δεν είχε μπει στο εσώρουχό μου ή τίποτα τέτοιο που θα ήταν εντελώς ντροπαστικό. Δύο μαζορέτες περιτριγυρισμένες από ένα λευκό σύννεφο άτιμιζαν πίσω μας και τους χαμογέλασα με κλειστό στόμα.

«Προσπαθείς να ντύνεσαι όπως οι πρωταγωνιστές στις ταινίες σου ή είναι σύμπτωση;» ρώτησε η Τζος.

«Μη λες “ταινίες σου” λες και είμαι εθισμένη στις τσόντες ή κάτι τέτοιο».

«Ξέρεις τι εννοώ», είπε η Τζος ενώ διαχωρίζε τις βλεφαρίδες της με μια παραμάνα.

Ήξερα ακριβώς τι εννοούσε. Έβλεπα τις πολυαγαπημένες ρομαντικές κομεντί της μητέρας μου σχεδόν κάθε βράδυ, από τη συλλογή DVD που είχα κληρονομήσει όταν πέθανε. Ένωθα πιο κοντά στη μητέρα μου όταν τις έβλεπα· ένιωθα σαν ένα μικρό κομμάτι της να ήταν εκεί δίπλα μου και να τις παρακολουθούσαμε μαζί. Πιθανώς επειδή τις είχαμε δει μαζί. Πάρα. Πολλές. Φορές.

Αλλά η Τζόσελιν δεν ήξερε τίποτε από αυτά. Είχαμε μεγαλώσει στον ίδιο δρόμο, αλλά δεν είχαμε γίνει πραγματικά καλές φίλες μέχρι την πρώτη λυκείου, οπότε παρόλο που ήξε-

ρε ότι η μαμά μου είχε πεθάνει όταν ήμουν στην πέμπτη δημοτικού, δεν είχαμε μιλήσει ποτέ γι' αυτό. Πάντα υπέθετε ότι είχα εμμονή με τον έρωτα επειδή ήμουν απελπιστικά ρομαντική. Ποτέ δεν τη διόρθωσα.

«Ρώτησες τον μπαμπά σου για το πικ νικ των τελειοφοίτων;» Η Τζος με κοίταξε μέσα από τον καθρέφτη και ήξερα ότι θα εκνευριζόταν. Ειλικρινά, εξεπλάγην που αυτό δεν ήταν το πρώτο πράγμα που με ρώτησε όταν μπήκα μέσα.

«Χθες το βράδυ δεν είχε γυρίσει μέχρι που πήγα για ύπνο». Ήταν αλήθεια, αλλά θα μπορούσα να είχα ρωτήσει την Έλενα, αν ήθελα πραγματικά να το συζητήσω. «Θα του μιλήσω σήμερα».

«Ναι, αμέ». Έκλεισε τη μάσκα και την έβαλε στο νεσεσέρ του μακιγιάζ της.

«Θα το κάνω. Ορκίζομαι».

«Έλα». Η Τζόσελιν έβαλε το νεσεσέρ στο σακίδιό της και πήρε τον καφέ της. «Δεν μπορώ να αργήσω ξανά στη Λογοτεχνία, αλλιώς θα φάω τιμωρία, και είπα στην Κέιτ ότι θ' αφήσω τσίχλες στο ντουλάπι της».

Βόλεψα καλύτερα την τσάντα στον ώμο μου και έριξα μια ματιά στο πρόσωπό μου στον καθρέφτη. «Περίμενε, ξέχασα το κραγιόν».

«Δεν έχουμε χρόνο για κραγιόν».

«Πάντα υπάρχει χρόνος για κραγιόν». Κατέβασα το φερμουάρ της πλαϊνής θήκης και έβγαλα το νέο μου αγαπημένο, το Retrograde Red. Στην απίθανη (μα πάρα πολύ απίθανη) περίπτωση που ο κύριος Τέλειος βρισκόταν στο κτίριο, ήθελα τα χείλη μου να δείχνουν ωραία. «Πήγαινε εσύ».

Έφυγε και πέρασα το χρώμα στα χείλη μου. *Πολύ καλύτερα*. Ξανάβαλα το κραγιόν πίσω στην τσάντα μου, φόρεσα τα ακουστικά μου και βγήκα από την τουαλέτα, πατώντας το play

και αφήνοντας το υπόλοιπο σάουντρακ της Μπρίτζετ Τζόουνς να αγκαλιάσει την ψυχή μου.

Όταν έφτασα στο μάθημα της αγγλικής λογοτεχνίας, πήγα στο πίσω μέρος της αίθουσας και κάθισα στο θρανίο μεταξύ της Τζος και της Λέινι Μόργκαν, κατεβάζοντας τα ακουστικά μου στο λαιμό μου.

«Τι έβαλες στο νούμερο οκτώ;» Η Τζόσελιν έγγραφε βιαστικά ενώ μου μιλούσε, τελειώνοντας την εργασία της. «Ξέχασα ότι έπρεπε να το διαβάσουμε, οπότε δεν έχω ιδέα γιατί τα πουκάμισα του Γκάτομπι έκαναν την Ντέιζι να κλάψει».

Έβγαλα την εργασία μου και άφησα την Τζος να αντιγράψει την απάντησή μου, αλλά το βλέμμα μου στράφηκε στη Λέινι. Αν γινόταν γκάλοπ, όλοι στον πλανήτη θα συμφωνούσαν ομόφωνα ότι αυτό το κορίτσι ήταν όμορφο· ήταν αδιαμφισβήτητο γεγονός. Είχε μια από εκείνες τις μύτες που ήταν τόσο αξιολάτρευτες – που η ύπαρξή της είχε σίγουρα δημιουργήσει την ανάγκη για τις λέξεις «γαλλική μυτούλα». Τα μάτια της ήταν τεράστια σαν πριγκίπισσας της Ντίονεϊ και τα ξανθά μαλλιά της ήταν πάντα λαμπερά και απαλά και έμοιαζαν σαν να είχαν βγει από διαφήμιση σαμπουάν. Κρίμα που η ψυχή της ήταν το ακριβώς αντίθετο από την εξωτερική της εμφάνιση.

Την αντιπαθούσα τόσο πολύ.

Την πρώτη μέρα στο νηπιαγωγείο, είχε τοιρίξει *Γουουου* όταν είχε ματώσει η μύτη μου, δείχνοντας το πρόσωπό μου μέχρι που όλη η τάξη γύρισε και με κοίταξε με αηδία. Στην τρίτη δημοτικού, είχε πει στον Ντέιβ Άντλεμαν ότι το τετράδιό μου ήταν γεμάτο ερωτικά στιχάκια για εκείνον. (Αλήθεια έλεγε, αλλά *δεν ήταν αυτό το θέμα*.) Η Λέινι του τα είχε σφυρίζει όλα, κι εκείνος αντί να φερθεί γλυκά ή ιπποτικά, όπως με είχαν κάνει οι ταινίες να πιστεύω ότι θα έκανε, με είχε αποκαλέσει πυροβολημένη. Και στην πέμπτη δημοτικού, λίγο καιρό αφότου πέθανε η μητέρα μου και αναγκάστηκα να κάθομαι

δίπλα στη Λέινι στην καντίνα επειδή οι θέσεις μας ήταν καθορισμένες, κάθε μέρα, όσο σκάλιζα το φαγητό της καντίνας, που μετά βίας τρωγόταν, εκείνη άνοιγε το ροζ παστέλ κουτί φαγητού της και εντυπωσίαζε όλο το τραπέζι με τις λιχουδιές που είχε φτιάξει η μητέρα της ειδικά για κείνη.

Σάντουιτς κομμένα σε γλυκούτσικα σχήματα, σπιτικά μπισκότα, μπράουνις με χρωματιστή τρούφα· ήταν ένα σεντούκι θησαυρού γεμάτο μαγειρικά αριστουργήματα για παιδιά, το καθένα φτιαγμένο με άπειρη αγάπη.

Τα σημειώματα όμως ήταν εκείνα που με είχαν διαλύσει.

Δεν υπήρχε ούτε μία μέρα που το μεσημεριανό της γεύμα να μην περιλάμβανε και ένα γραπτό σημείωμα από τη μαμά της. Ήταν χαριτωμένα μικρά γράμματα που η Λέινι διάβαζε δυνατά στους φίλους της, με αστείες ζωγραφιές στα περιθώρια, και αν άφηνα το αδιάκριτο βλέμμα μου να σταθεί στο κάτω μέρος, όπου έγραφε «Με αγάπη, η μαμά σου» με στριφογυριστά καλλιγραφικά γράμματα και καρδούλες γύρω γύρω, στεναχωριόμουν τόσο πολύ, που δεν μπορούσα καν να φάω.

Μέχρι και σήμερα, όλοι θεωρούν τη Λέινι υπέροχη, όμορφη και έξυπνη, αλλά εγώ ήξερα την αλήθεια. Μπορεί να έκανε την καλή, αλλά από τότε που θυμόμουν τον εαυτό μου, με κοιτούσε παράξενα και περιφρονητικά. *Λες και κάθε φορά* που με κοίταζε αυτό το κορίτσι, ήταν σαν να είχα κάτι στο πρόσωπό μου και δεν μπορούσε να αποφασίσει αν της φαινόταν αηδιαστικό ή αστείο. Ήταν σάπια κάτω από όλη εκείνη την ομορφιά, και μια μέρα ο υπόλοιπος κόσμος θα έβλεπε αυτό που έβλεπα εγώ.

«Τσίχλα;» Η Λέινι κρατούσε ένα πακέτο Doublemint με υψωμένα τα τέλεια σχηματισμένα φρύδια της.

«Όχι, ευχαριστώ», μουρμούρισα, και έστρεψα την προσοχή μου στο μπροστινό μέρος της αίθουσας, μια που η κυρία Άνταμς μπήκε μέσα και ζήτησε τις εργασίες που είχαμε για το

σπίτι. Περάσαμε τα γραπτά μας μπροστά κι εκείνη άρχισε να μιλάει για λογοτεχνικά θέματα. Όλοι άρχισαν να κρατούν σημειώσεις στα λάπτοπ που τους είχε παραχωρήσει το σχολείο, και ο Κόλτον Σπαρκς μου έγνεψε από το θρανίο του στη γωνία.

Χαμογέλασα και κοίταξα τον υπολογιστή μου. Ο Κόλτον ήταν καλός. Μιλούσαμε για δύο ολόκληρες εβδομάδες σερί στην αρχή της χρονιάς, αλλά η φάση κατέληξε λίγο *χάλια*. Το οποίο συνόψιζε το σύνολο όλης μου της συναισθηματικής ζωής, εδώ που τα λέμε: *χάλια*.

Δύο εβδομάδες – αυτή ήταν η μέση διάρκεια των σχέσεών μου, αν μπορούμε να τις πούμε έτσι.

Συνήθως πήγαινε ως εξής: Έβλεπα κάποιον που μου άρεσε, τον σκεφτόμουν για εβδομάδες και τον εξιδανίκευα τόσο στο μυαλό μου, που πίστευα πως ήταν η μία και μοναδική μου αδερφή ψυχή. Τα συνηθισμένα φλερτ στο λύκειο άρχιζαν πάντα με τις μεγαλύτερες προσδοκίες. Αλλά στο τέλος των δύο εβδομάδων, πριν καν γίνουν σχέσεις, σχεδόν πάντα εμφανιζόταν η Ξενέρα. Η θανατική καταδίκη για όλες τις εκκολλαπτόμενες σχέσεις.

Ορισμός της Ξενέρας: Όρος των σχέσεων που αναφέρεται στην ξαφνική απώθηση που νιώθει κανείς όταν κάνει κάτι ερωτικό με κάποιον και σχεδόν αμέσως τον πιάνει αηδία.

Η Τζος έλεγε ότι συνέχεια ψάχνω, αλλά ποτέ δεν αγοράζω. Και τελικά είχε δίκιο. Αλλά η τάση μου για ελάχιστες, μικρούλικες σχέσεις των δύο εβδομάδων πραγματικά μου χάλανε τις προοπτικές για τον χορό αποφοίτησης. Ήθελα να πάω με κάποιον που θα μου έκοβε την ανάσα και θα έκανε την καρδιά μου να φτερουγίζει, αλλά ποιος είχε απομείνει στο σχολείο που δεν είχα ήδη σκεφτεί;

Θέλω να πω, θεωρητικά, είχα ήδη συνοδό για τον χορό, θα πήγαινα με την Τζος. Απλώς... το να πάω στον χορό με την

καλύτερή μου φίλη μού έμοιαζε με αποτυχία. Ήξερα ότι θα περνούσαμε καλά –θα πηγαίναμε για φαγητό πιο πριν με την Κέιτ και την Κάσιντι, τις πιο αστειές της παρέας μας–, αλλά ο χορός υποτίθεται ότι ήταν το αποκορύφωμα των λυκειακών σχέσεων. Υποτίθεται ότι περιλάμβανε τον τέλειο τρόπο να σου ζητήσει ο άλλος να τον συνοδεύσεις, τα ασορτί κορσάζ, το πώς θα σε κοιτούσε άφωνος από τη ομορφιά σου όταν θα σε έβλεπε με το φόρεμά σου, τα γλυκά φιλιιά κάτω από την κακόγουστη ντισκομπάλα.

Όπως ο Άντριου ΜακΚάρθι και η Μόλι Ρίνγκουουλντ στην *Κουκλίτσα με τα ροζ*.

Η ουσία του δεν ήταν οι φίλες που θα έβγαιναν για φαγητό στο Cheesecake Factory προτού πάνε στο σχολείο για να κάνουν αμήχανες συζητήσεις, ενώ τα ζευγαρωμένα ζευγάρια συνωστίζονταν στη διαβόητη γωνιά χαμουρέματος.

Ήξερα ότι η Τζόσελιν δεν θα το καταλάβαινε. Πίστευε ότι ο χορός δεν ήταν τίποτα σπουδαίο, απλώς ένας σχολικός χορός για τον οποίο ντύνεσαι καλά, και θα της φαινόταν εντελώς γελοίο αν παραδεχόμουν ότι ήμουν απογοητευμένη. Είχε ήδη εκνευριστεί από το γεγονός ότι τη γείωνα συνεχώς όταν ήταν να πάμε για φορέματα, αλλά ποτέ δεν είχα όρεξη να το κάνω.

Καμία όρεξη.

Το τηλέφωνό μου βούηξε.

Τζος: Έχω ΤΡΟΜΕΡΑ νέα.

Κοίταξα προς το μέρος της, αλλά έμοιαζε προσηλωμένη στην κυρία Άνταμς. Έριξα μια ματιά στην καθηγήτρια πριν απαντήσω: Λέγε.

Τζος: Για να ξέρεις, τα έμαθα από μνμ της Κέιτ.

Εγώ: Οκ, μπορεί να μην είναι αλήθεια. Κατάλαβα.

Χτύπησε το κουδούνι, οπότε άρπαξα τα πράγματά μου και τα έριξα στην τσάντα μου. Η Τζόσελιν κι εγώ αρχίσαμε να πηγαίνουμε προς τα ντουλάπια μας όταν μου είπε: «Πριν σου

πω, πρέπει να μου υποσχεθείς ότι δεν θα ταραχτείς πριν ακούσεις τα πάντα».

«Θεούλη μου». Το στομάχι μου ανακατεύτηκε από το άγχος και ρώτησα: «Τι συμβαίνει;».

Στρίψαμε στη δυτική πτέρυγα και πριν προλάβω να την κοιτάξω έστω, τον είδα να έρχεται προς το μέρος μου.

Μάικλ Γιανγκ;

Σταμάτησα απότομα.

«Καιiiii... αυτά ήταν τα νέα», είπε η Τζος, αλλά εγώ δεν είχα ακούσει τίποτα.

Κόσμος σκουντουφλούσε πάνω μου και με προσπερνούσε, ενώ εγώ στεκόμουν και κοιτούσα. Δεν είχε αλλάξει, μόνο πιο ψηλός και πιο δεμένος και πιο ωραίος (αν αυτό ήταν δυνατόν). Ο παιδικός μου έρωτας περπατούσε σε αργή κίνηση, με μικροσκοπικά μπλε πουλάκια να κεληδούν και να κουνάνε τα φτερά τους γύρω από το κεφάλι του, ενώ στα χρυσά μαλλιά του έπνεε ένα αστραφτερό αεράκι.

Νομίζω ότι η καρδιά μου μπορεί και να σταμάτησε.

Μέναμε στον ίδιο δρόμο όταν ήμασταν μικροί και ο Μάικλ ήταν τα πάντα για μένα. Τον αγαπούσα από τότε που μπορούσα να θυμηθώ. Ήταν πάντα κάτι παραπάνω από υπέροχος. Έξυπνος, εκλεπτυσμένος και... δεν ξέρω... πιο *ονειρευμένος* από κάθε άλλο αγόρι. Έκανε παρέα με τα παιδιά της γειτονιάς (εμένα, τον Γουές, τα αγόρια του Πότερ στη γωνία και την Τζόσελιν), κάνοντας τα κλασικά πράγματα, παίζοντας κρυφτό, κυνηγητό, ποδόσφαιρο κ.λπ. Αλλά ενώ ο Γουές και οι Πότερ διασκεδάζαν πετώντας, ας πούμε, λάσπη στα μαλλιά μου επειδή αυτό με έκανε να τσιρίζω, στον Μάικλ άρεσε να αναγνωρίζει φύλλα, να διαβάζει χοντρά βιβλία και να *μη* συμμετέχει στα βασανιστήριά τους.

Το μυαλό μου έβαλε μπροστά το *Someone Like You* και το τραγούδι ξεκίνησε από την αρχή.

*I've been searching a long time,
For someone exactly like you.*

Φορούσε υφασμάτινο παντελόνι και ένα ωραίο μαύρο πουκάμισο, ένα ντύσιμο που έδειχνε ότι ήξερε τι ήταν κομψό, χωρίς όμως να ασχολείται και υπερβολικά με τη μόδα. Τα μαλλιά του ήταν πυκνά και ξανθά και στο ίδιο στιλ με τα ρούχα του – επιμελώς ατημέλητα. Αναρωτήθηκα πώς μύριζαν.

Τα μαλλιά του, όχι τα ρούχα του.

Πρέπει να διαισθάνθηκε ότι κάποιος τον παρακολουθούσε, γιατί η αργή κίνηση σταμάτησε, τα πουλιά εξαφανίστηκαν και στράφηκε κατευθείαν σε μένα.

«Λιζ;»

Ήμουν πολύ χαρούμενη που είχα βάλει το κόκκινο κραγιόν. Προφανώς το σύμπαν γνώριζε πριν από μένα ότι ο Μάικλ θα εμφανιζόταν εκείνη τη μέρα, οπότε είχε κάνει ό,τι περνούσε από το χέρι του για να φανώ ευπαρουσίαστη.

«Κορίτσι, χαλάρωσε», είπε η Τζος μέσα απ' τα δόντια της, αλλά δεν μπόρεσα να σταματήσω το χαμόγελο που απλώθηκε σε όλο μου το πρόσωπο καθώς είπα: «Μάικλ Γιανγκ;»

Άκουσα την Τζος να μουρμουρίζει «Πάμε», αλλά δεν έδωσα σημασία.

Ο Μάικλ ήρθε και με αγκάλιασε, κι εγώ άφησα τα χέρια μου να γλιστρήσουν στους ώμους του. *Θεέ μου, Θεέ μου!* Το στομάχι μου τρελάθηκε όταν ένιωσα τα δάχτυλά του στην πλάτη μου και συνειδητοποίησα ότι αυτή θα μπορούσε κάλλιστα να είναι η «πρώτη μας συνάντηση».

Αχ. Θεέ μου. Θεέ μου.

Ήμουν ντυμένη κατάλληλα· εκείνος ήταν όμορφος. Δεν θα μπορούσε αυτή η στιγμή να είναι πιο τέλεια. Κοίταξα την Τζος, η οποία κουνούσε αργά το κεφάλι της, αλλά δεν έδωσα σημασία.

Ο Μάικλ είχε επιστρέψει.

Μύριζε ωραία –τόσο, μα τόσο, ωραία– και ήθελα να καταγράψω κάθε μικρή λεπτομέρεια της στιγμής. Την απαλή, μαλακή υφή του πουκαμίσου του κάτω από τις παλάμες μου, το φάρδος των ώμων του, το χρυσαφένιο δέρμα του λαιμού του, ελάχιστα εκατοστά από το πρόσωπό μου καθώς τον αγκάλιαζα κι εγώ.

Ήταν λάθος να κλείσω τα μάτια μου και να πάρω μια βαθιά ανά–

«*Ουπς*». Κάποιος έπεσε πάνω μας, με φόρα, καταστρέφοντας την αγκαλιά. Με έσπρωξαν πάνω στον Μάικλ και μετά μακριά του, και όπως γύρισα, είδα ποιος ήταν.

«Γουές!» είπα, εκνευρισμένη που είχε καταστρέψει τη στιγμή μας, αλλά τόσο απίστευτα ευτυχισμένη, που του χαμογελούσα παρ’ όλα αυτά. Δεν μπορούσα να *μη* χαμογελάω. «Σοβαρά, θα έπρεπε λίγο να προσέχεις πού πατάς».

Τα φρύδια του έσμιζαν. «Α, ναι;...»

Με κοιτούσε προσεκτικά, πιθανώς αναρωπιόταν γιατί χαμογελούσα αντί να γίνω έξαλλη για τη φάση με την κολλητική ταινία. Έμοιαζε με κάποιον που περίμενε την τελική ατάκα, και η απορία του έκανε την ευτυχία μου να φτάσει σε ακόμα υψηλότερο επίπεδο. Χασκογέλασα και είπα: «Ναι, ρε βλάκα. Θα μπορούσε να είχε χτυπήσει κάποιος. Φίλε».

Μισόκλεισε τα μάτια και μίλησε πολύ αργά. «Συγγνώμη – μιλούσα στον Κάρσον και έκανα αυτό το εξαιρετικά δύσκολο πράγμα όπου περπατάς με την όπισθεν. Αρκετά μιλήσαμε για μένα όμως. Πώς ήταν η διαδρομή σου προς το σχολείο;»

Ήξερα ότι ήθελε να μάθει όλες τις λεπτομέρειες, όπως πόση ώρα μου είχε πάρει για να βγάλω την ταινία ή το γεγονός ότι είχα σπάσει δύο φρεσκοβαμμένα νύχια, αλλά δεν σκόπευα να δώσω την ικανοποίηση σ’ αυτό το κωλόπαιδο. «Πολύ, πολύ ωραία – ευχαριστώ που ρώτησες».

Η Λιζ Μπαξμπάουμ ήξερε από πάντα

ότι ο Γουές Μπένετ δεν κάνει για σχέση. Θα έλεγε κανείς πως ο γείτονάς της θα ήταν ο ιδανικός πρωταγωνιστής στις εμπνευσμένες από ρομαντικές κομεντί φαντασιώσεις της, αλλά ο Γουές είχε αποδείξει από μικρός πως είναι σκέτος μπελάς. Ήταν αυτός που έβαλε έναν βάτραχο στο κουκλόσπιτο της Μπάρμπι, αυτός που έκρυψε το κεφάλι ενός διακοσμητικού νάνου στην αυτοσχέδια μικρή βιβλιοθήκη της.

Δέκα χρόνια μετά τον αποκεφαλισμό του νάνου, η Λιζ πάει στην τελευταία τάξη του λυκείου –μια χρονιά που κανονικά είναι γεμάτη σημαντικές στιγμές που μοιάζουν βγαλμένες από ταινία– και χρειάζεται τη βοήθεια του Γουές. Βλέπετε, ο μεγάλος έρωτας της Λιζ, ο Μάικλ, μόλις επέστρεψε στην πόλη και –τι φρίκη!– έχει πιάσει φίλιες με τον Γουές. Αυτό σημαίνει ότι, αν η Λιζ θέλει να την προσέξει επιτέλους ο Μάικλ (και ιδανικά να πάνε μαζί στον χορό αποφοίτησης), χρειάζεται τον Γουές. Αυτός είναι το μέσο της.

Όμως, όσο η Λιζ και ο Γουές καταστρώνουν σχέδια για το πώς θα καταφέρει να ζήσει τη δική της μαγική στιγμή στον χορό, εκείνη συνειδητοποιεί ξαφνιασμένη ότι της αρέσει η παρέα του γείτονά της. Και όσο έρχονται πιο κοντά οι δυο τους, τόσο αρχίζει να αναθεωρεί όλα όσα νόμιζε ότι ήξερε για τον έρωτα.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ

www.klidarithmos.gr

ISBN 978-960-645-648-0

9 789606 456480